

Но щомъ ся приведе и, до тогазъ като разслаблена вжданата рѣка на онзи старецъ станѣ сякашъ че желѣзень лостъ; на Мацка вратѣтъ ся вклеши между коравы длани, устата му ся затулихѣ и единъ тежъкъ ударъ като небесенъ шипъ що го слѣти въ главѣтъ, ввѣри го полумъртъвъ долу.

Старецътъ ся потърколи задъ купѣтъ на нечистотитѣ съ жъртваѣтъ, т. е. съ Мацка, който останѣ нечувственъ, грабнѣ двѣтъ кесии съ двѣтъ хыледы лиры, подсвириѣ, и ето че ся прѣдстави другъ човѣкъ изъ срѣдъ другъ единъ купъ нечистотии.

— Е, Мastro Гьорги, каза първийтъ; сега ударихмы келипирѣтъ. — Какво има, Барба Никола? — Какво ще да има, двѣ кесии тука сякамъ съ злаго; сега да не плачемъ вече за четиристотинѣтъ и за сто и четырдесетѣтъ; сега отъ тука на Кравари.

И когато Мацко лежеше тамъ нечувственъ, двамата злодѣйцы, за които несумѣнно читателитѣ сѣ ся осѣтили кои сѣ, станѣхѣ невидими низъ стрѣвнѣйгъ пѣтъ къмъ Татавлѣ.

И щомъ тѣ ся затулихѣ да ги не е видятъ, ето младъ единъ момѣкъ познатъ на читателитѣ ни остави правѣйтъ пѣтъ, Иоакымъ Тоннера, упѣти ся на татѣкъ дѣто лежеше Мацко нечувственъ.

Иоакымъ бѣше прѣхласнѣтъ; хубавата му коса нечесана ся развѣваше на самъ на тамъ огъ хладнѣйгъ вѣтъръ що вѣеше, очитѣ му обаждахѣ нѣщо високо а въ сѣщото врѣме и грозно, гжрдытъ му ся подувахѣ и едно неопрѣдѣлено усмихванѣ на меланхоліѣ и ироніѣ ся виждаше на устнѣтъ му. Седнѣ тамо на земѣтъ, извади отъ пазѣтъ си единъ двоетволень пишовъ съ позлатенъ дрѣжкѣ, и като ся облегнѣ на лакѣтъ врьзъ единъ четвъртитѣ самѣкъ въздѣхнѣ и каза: